

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๙๗๑/๒๕๕๓

ปัญหาว่าข้อตกลงระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างเป็นการจำกัดสิทธิเกินสมควรตามพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. ๒๕๔๐ หรือไม่ เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้จำเลยจะอุทธรณ์มาโดยมิได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลแรงงาน ศาลฎีกาก็รับวินิจฉัยให้ได้

ข้อตกลงที่นายจ้างกับลูกจ้างได้ทำไว้ว่า ลูกจ้างตกลงจะทำงานกับนายจ้างต่อไปอย่างน้อย ๓ ปีภายหลังจากที่นายจ้างออกค่าใช้จ่ายให้ลูกจ้างไปอบรม ๕ ช่วงเวลารวม ๒๐ วัน ในกรณีที่ไม่สามารถทำงานต่อไปได้ ลูกจ้างจะชดใช้ค่าเสียหายตามจำนวนที่นายจ้างได้ใช้จ่ายไปจริงนั้น เป็นสัญญาที่มีลักษณะต่างตอบแทนที่ไม่ทำให้ลูกจ้างเสียเปรียบ และมีเงื่อนไขที่ลูกจ้างต้องปฏิบัติหรือรับภาระเกินกว่าที่วิญญูชนจะพึงคาดหมายได้ตามปกติหรือจำกัดสิทธิในการประกอบอาชีพของลูกจ้างโดยเด็ดขาดแต่อย่างใด มิใช่ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมตามพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๕ และไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน ข้อตกลงดังกล่าวไม่เป็นโมฆะ